

MAAILMASSA TEILLÄ ON AHDISTUS

**Ristin kantaminen kristityn elämässä
Petri Hiltunen**

Tämän vihkon ovat lahjoittaneet:

LUTHERAN HERITAGE FOUNDATION
51474 Romeo Plank Road
Macomb, MI 48042
USA

www.lhfmissions.org

SUOMEN LUTHER-SÄÄTIÖ
PL 127
00101 Helsinki

www.luthersaatio.com

Kansikuva: Kristus Öljymäellä. Prahasta alttaritaulu vuodelta 1380.

Myllypaino, Leväsjoki 2003

Ristin kantaminen kristityn elämässä

Maailmassa on monenlaista ahdistusta. Aika ajoin jokainen ihminen tuntee itsensä ahdistuneeksi, masentuneeksi tai pelokkaaksi. Siihen voi olla monia syitä.

En kuitenkaan käsittele nyt kaikkea mahdollista ahdistusta vaan ainoastaan yhdyntyyppisestä. En puhu siitä ahdistuksesta, joka johtuu ihmisen kuolevaisuudesta, siitä että tiedämme elämämme rajallisuuden. Tätä ahdistustahan kaikki ihmiset kokevat tavalla tai toisella, ja erityisesti se on ollut monien filosofien pohdiskelun kohteena (Kierkegaard, Heidegger, Jaspers, Sartre ym. nk. eksistentiaalistit). En siis puhu kuolemanahdistuksesta.

En myöskään puhu siitä ahdistuksesta, jota kristitty tuntee synnin ja oman huonoutensa vuoksi. Ei-kristittyhän ei tällaista ahdistusta tunne (kuin satunnaisesti), koska hänen sydämessään ei Pyhä Henki muistuta synnistä. En siis puhu synninahdistuksesta.

Käsittelen nyt sitä ahdinkoa, joka tulee kristityn osaksi tässä maailmassa vain siksi, että hän on kristitty, Kristukseen uskova ja Hänen seuraajansa. Tällainen ahdistus tulee Jumalan kansan osaksi Saatanan vihan ja maailman pahuuden vuoksi.

On kuitenkin heti alkuun painotettava, ettei meidän koskaan tule “ulkoistaa” omaa pahuuttamme. Siis nähdä pahuutta vain ympärillämme, “maailmassa”, “epäuskoisissa”, “demoneissa” tms. Ennen muuta meidän tulee nähdä oma pahuutemme ja tehdä siitä jatkuvasti parannusta. Mutta tämä ei poista Saatanan ja maailman aiheuttaman ahdistuksen olemassaoloa.

Toiseksi puhun erityisesti siitä ahdingosta, joka tulee kristittyjen osaksi lopun aikoina. Siis nyt ja kohta.

Kristityn risti

Kristityn ahdistusta kutsutaan Raamatussa nimellä RISTI. Vain kristityllä voi olla risti. On siis löysää puhetta sanoa, että “vaimo on minun ristini” tai “sairaus on minun ristini”. Ellei sitten ole kyse uskon vuoksi tulevasta pilkasta perheen sisällä tai Jumalan määräämästä koettelemuksesta.

Risti on kristityn osa

Risti ei tule kristityn osaksi siksi, että hän kamalasti elämöi omalla uskollaan ja käsityksillään ja suututtaa siten ihmiset. Risti johtuu vain siitä, että tunnustaa uskonsa ihmisten edessä ja haluaa elää uskollisena Raamatulle. Muuta ei tarvita. Silloin on jo ristin tiellä.

Oppilas ei ole opettajaansa suurempi vaan kristityn kohtalo on sama kuin Kristuksenkin. Meitä ei kutsuta voittoisaan elämään, menestykseen ja siunauksiin, vaan ennen muuta ristin alle. Kärsimykseen, häpeään, pilkkaan, sortoon ja lopulta jopa kuolemaan meidät kutsutaan. Meidänkin tiemme kulkee kuoleman kautta ylösnousemukseen. Via dolorosan kautta Puutarhahaudalle.

Meidän tiemme ovat yhtenevät Vapahtajan kanssa. Paavali jopa sanoo, että meidän ahdistuksemme ovat itse asiassa Kristuksen ahdistuksia meissä. Paavali kirjoittaa: “Nyt minä iloitsen saadessani kärsiä teidän hyväksenne. Sen, mitä Kristuksen ahdistuksista vielä puuttuu, minä täytän omassa ruumiissani hänen ruumiinsa hyväksi, joka on seurakunta” (Kol. 1:24).

Varsinkin seurakunnan työntekijä on Kristuksen kanssakärsijä seurakunnan hyväksi, jotta mahdollisimman moni saisi periä autuuden. Mitä enemmän ihminen saa olla Sanan palvelijana, sitä enemmän hän joutuu saatanan ja maailman kiusattavaksi.

Miksi saatana ja maailma sitten aiheuttavat kristitylle ahdistusta? Luther opettaa: “Paha vihollinen ja maailma eivät vihaa kristittyjä siksi, että he ovat syntisiä, vaan siksi, että he panevat turvansa Jumalan Poikaan, lohduttautuvat Hänen kuolemallaan ja ylösnousemisellaan ja haluavat elää Hänen tahtonsa mukaan ... sellaista eivät Perkele eikä maailma voi sietää”.

Me emme luonnostamme haluaisi kantaa ristiä vaan välttää sitä. Mutta Raamattu opettaa, että “kaikki, jotka haluavan elää jumalisesti (tai hurskaasti, UKR) Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi” (2. Tim. 3:12). Paavali ei anna kristitylle mitään muuta vaihtoehtoa kuin ristin tien, kärsimyksen ja vainon alaisuuden.

Jos kristittyjä EI vainota, on syytä kysyä, onko kristillisyyttä menettänyt suolaisuutensa. Onko kristinusko ja kirkko mukautunut tämän maa-

ilman mukaan niin, ettei maailma enää koe mitään tarvetta vainota sitä. Saatanakin on ylen tyytyväinen kirkkoon, joka silittää ihmisiä aina vain myötäkarvaan ja myötäilee maallista yhteiskuntaa ratkaisuisiaan. Esimerkkejä ei tarvitse luetella - ja lisää on esityslistalla tulossa.

Jeesus sanoi sen sijaan, että “maailmassa te olette ahtaalla” (KR “Maailmassa teillä on ahdistus”, Joh 16:33). Ahdistus on ikään kuin kristityn normaalitila maailmassa. Usko ja epäusko ovat ikään kuin tuli ja vesi. Ja siksi uskova kokee itsensä aina vieraaksi epäuskoisen maailman keskellä, ja tuntee tilanteen ahdistavana. Onneksi Jeesus lisää vielä sanat: “...mutta pysykää rohkeina. Minä olen voittanut maailman” (Jh 16:33). Kristuksen kanssa me olemme aina vahvemman puolella, voitajan puolella, vaikka olisimme ahdingon silmässä. Kristuksessa ollessaan on uskova aina enemmistönä, vaikka kaikki olisivat häntä vastaan.

Isossa katekismuksessa sanotaan, että “missä vain näet hurskaita saarnaajia tai kristittyjä, maailman mielipiteen mukaan he ovat harhaopettajia tai luopioita tai suorastaan parantumattomia kapinoitsijoita ja ilkiöitä. Jumalan sanakin joutuu kestäämään mitä häpeällisintä ja myrkyllisintä vainoa ja pilkkaa. Sitä moititaan valheellisesti ja väännellään, ja sitä venytetään ja tulkitaan väärin. Mutta asia olkoon niin kuin se on. Sillä sokealle maailmalle on ominaista juuri se, että se tuomitsee ja vainoaa totuutta ja Jumalan lapsia eikä tietenkään pidä menettelyään minään syntinä”.

Lutherin mukaan tämä maailma menee menojaan kohti helvettiä. Se vain toteuttaa omaa luonnettaan aiheuttamalla kärsimystä ja tuhoa ja vainoamalla kristittyjä. Siksi ihmisen toivo ei voi koskaan olla maailman paranemisessa vaan pääsemisessä uuteen maailmaan. Tuon uuden maailman voimat ovat jo nyt koettavissa Kristuksen seurakunnassa.

Mitä on ristin kantaminen?

Ristin kantamiseen kuuluu “itsensä kieltäminen”: “Jos joku tahtoo kulkea minun jäljessäni, hän kieltäköön itsensä, ottakoon ristinsä ja seuratkoon minua. Sillä se, joka tahtoo pelastaa elämänsä, kadottaa sen, mutta joka elämänsä minun tähteni (ja evankeliumin tähden, Mk 8:35) kadottaa, on sen löytävä” (Mt 16:24-25). Tällä tarkoitetaan luopumista kaikesta sellaisesta, joka on vastoin Kristuksen seuraamista. Ja loppujen

lopuksihan meidän tulee luopua kaikesta, sillä kaikki meissä itsessämme oleva on syntiä ja vihollisuutta Jumalaa vastaan (Lk 14:33). Mitään omaa ei ole tarkoitus jäädä meihin

Ristin kantaminen vaatii meitä luopumaan omasta viisaudestamme hengellisissä asioissa. Jeesushan sanoi: “Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ilmoittanut ne lapsenmielisille” (Mt 11:25). Risti kutistaa meidän omaa, suurta päättämme ja vangitsee “kaikki ajatukset kuuliaisiksi Kristukselle” (2. Kor. 10:5)

Ristin kantaminen johtaa meidät myös luopumaan rauhasta ja suostumaan monenlaiseen taisteluun: sisäiseen ja ulkoiseen. Jeesus sanoo: “Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan maan päälle rauhaa. En minä ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. Minä olen tullut nostaamaan pojan isäänsä, tyttären äitiään ja miniän anoppiaan vastaan. Viholliset ovat oman talon väkeä” (Mt 10:34).

Ei tällaista tilaa tietenkään tule tavoitella, mutta uskon tunnustaminen ja sen mukaan eläminen voi joskus johtaa ihmissuhteiden vaikeutumiseen - jopa katkeamiseen. Kuinka kaukaiselta ja ehdottomalta Jeesuksen puhe kuulostaakaan meidän aikanamme, jolloin näennäisenkin rauha tuntuu olevan aina se tavoiteltavin asia. Ei uskalleta näyttää väriä, ettei kukaan vain pahastuisi. Mieluummin ollaan yhdessä ja harhassa kuin erillään ja totuudessa. Näin ei Kristus tarkoittanut. Jotenkin sitä kaipaa Ristin miehen verevää ja väkevää julistusta nykyisen hymistelyn keskellä!

Ristin kantaminen johtaa myös siihen, että ihminen saattaa menettää kunniansa ihmisten silmissä. Vuorisaarnassahan Jeesus sanoo: “Autuaita olette te, kun teitä minun tähteni herjataan ja vainotaan ja kun teistä valheellisesti puhutaan kaikkea pahaa” (Mt 5:11). Päinvastainen tila sen sijaan ilmoitetaan vääräksi. Jeesushan sanoi: “Voi teitä, kun kaikki ihmiset puhuvat teistä hyvää! Samoinhan tekivät heidän isänsä väärille profeetoille” (Lk 6:26). Ei totisesti ole mukava olla ihmisten mielestä ahdasmielinen tai kummallinen. Siksi kai kirkkokin on nykyisin täynnä “mukavia miehiä ja naisia”.

Ristin kantaminen voi todella johtaa kaiken menettämiseen. Jeesus sanoi, että “jos joku tulee minun luokseni, mutta ei ole valmis luopumaan isästään ja äidistään, vaimostaan ja lapsistaan, veljistään ja sisaristaan, vieläpä omasta elämästään, hän ei voi olla minun opetuslapseni”

(Lk 14:26). Vapahtajan sanoja on koetettu tavalla tai toisella selitellä tai lieventää, mutta annetaan niiden puhua juuri sellaisina kuin Hän ne sanoi. Ne tekevät kyseenalaisiksi ne monet väärät tuet, joiden varaan me olemme rakentaneet elämämme.

Ristin siunaus

Loppujen lopuksi tarpeellisia ja vähän tai yksi ainoa. Hyvä osa on olla Kristuksen jalkojen juuressa - maksoi mitä maksoi. Ristin kantajina me olemme hyvässä seurassa - itsensä Jumalan Pojan seurassa.

Me helposti tulkitsemme Ristin Jumalan vihan osoitukseksi. Luulemme helposti Hänen hylänneen meidät maailman ja pahalaisen käsiin. Näin ei kuitenkaan missään tapauksessa ole. Risti on Jumalan rakkauten ilmaus ja merkki siitä, että me olemme Hänen lapsiaan: “Onko sellaista poikaa, jota isä ei kurittaisi”, sanoo heprealaiskirjeen kirjoittaja (12:7). “Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa, hän lyö jokaista, jonka pojakseen ottaa” (12:6).

Jumala käyttää tässä kasvatustyössään välineenä maailmaa ja jopa Saatanaa. Risti ja ahdistus näyttävät kirouksilta, mutta itse asiassa ne ovat Jumalan lapselle siunauksia. Ne ovat vaeupuvussa tulevia siunauksia, siunauksia syvyydestä ja pimeydestä.

Ahdistuksessa on myös paljon sellaista, joka vakuuttaa meille hyvää osaa. Pietari kirjoittaa: “Rakkaat ystävät, älkää oudoksuko sitä tulta ja hehkua, jossa teitä koetellaan, ikään kuin teille tapahtuisi jotain outoa. Iloitkaa päinvastoin sitä enemmän, mitä enemmän pääsette osallisiksi Kristuksen kärsimyksistä, jotta saisitte iloita ja riemuita myös silloin, kun hänen kirkkautensa ilmestyy. Kun teitä solvataan Kristuksen nimen tähden, te olette autuaat, sillä teidän yllänne on kirkkauden Henki, Jumalan Henki” (1. Piet. 4:12-14).

Ahdistukset ja vainot ovat siis meille Pyhän Hengen todistus siitä, ettemme me kuulu maailmaan vaan me kuulumme Kristukselle. Näin siksi, että me saamme osaksemme samaa kohtelua kuin meidän Mestariimme. Juuri tämän ajan kärsimyksistä me voimme päätellä, että meidän osanamme kerran on periä ikuinen elämä. Ahdistus on autuuden kääntöpuoli täällä maan päällä.

Tämä Jumalan sallimus ilmaistaan mm. luterilaisten Tunnustuskirjojen Yksimielisyyden ohjeessa: “Me uskomme, opetamme ja tunnustamme, että vainon aikaan, kun meiltä vaaditaan selkeää uskon tunnustamista, ei viholliselle ole annettava periksi edes ehdonvallan asioissa ... Siinä tilanteessa emme saa antaa hiukkaakaan periksi, vaan meidän on esitettävä tunnustauksemme avoimesti, ilman sarvia ja hampaita. Sitten meidän tulee kärsiä tunnustuksen seurauksena kaikki, minkä Jumala osaksemme suo ja mitä hän sallii oman sanansa vihollisten tehdä” (Yksim. ohje 10:6). Kaikki on siis kuitenkin Jumalan sallimuksen varassa.

Raamattu kehottaa meitä siksi jopa iloitsemaan, kun saamme maailman taholta herjausta ja iskuja: “Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä palkka, jonka te taivaassa saatte, on suuri” (Mt 5:12), “Autuaita olette te, kun teitä Ihmisen Pojan tähden vihataan ja herjataan, kun ihmiset erottavat teidät keskuudestanne ja inhoavat teidän nimeännekin. Iloitkaa silloin, hyppikää riemusta, sillä palkka, jonka te taivaassa saatte, on suuri” (Lk 6:22-23).

Raamatussa muutenkin liitetään ahdistus ja taivas toisiinsa: “Monen ahdistuksen kautta meidän pitää menemän sisälle Jumalan valtakuntaan” (Ap.t. 14:22). “Jos me kärsimme yhdessä Kristuksen kanssa, pääsemme myös osalliseksi samasta kirkkaudesta kuin Hän” (Rm 8:17), “Tämä hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden” (2. Kor. 4:17).

Ahdistus on siis taivaan tielle kuuluva asia. Sen tarkoitus on tehdä meistä taivaskelpoisia ja enemmän Kristuksen kaltaisia. Varsinaiseen pelastuksen lahjaan ei ahdistus kuitenkaan tuo mitään lisää, sillä se ei kuulu vanhurskauttamiseen vaan pyhitykseen. Palkka taivaassa ei tule ahdistuksen kestämisestä vaan yksin Kristuksen ansiosta ja armosta.

Ristillä oppii olemaan liikoja kiemurtelematta ja rimpuilematta. Siitä ei ole mitään apua, ei se vapauta. Se vain lisää naulojen purevaa tuskaa. Sen sijaan hyväksy ristisi ja alat ymmärtää, että sinne ylös kiskottuna sinulla ainakin on hyvät näköalat, ja luoksesi on tullut pari ystävää, jotka eivät ole paikalla huvikseen vaan sinun takiasi. Sillä on heille väliä, kuinka sinun käy.

*Itket. Kyllä.
Mutta sitten löydät itsesi nauramasta.
Ja uskomasta, että joku jonakin päivänä tulee
ja ottaa sinut alas.
Koska omin voimin et sieltä alas pääse.*

Simon Parke

Lopunajan ahdistus

Lopun aikoina ahdistus on erityisen kovaa. Ahdistuksen aiheuttajat pysyvät samoina: maailma ja Saatana vihaavat meitä. Ne koettavat päästä liittoutumaan meidän lihamme, meidän syntisen olemuksemme kanssa ja langettamaan meidät pelastuksesta. Viime kädessä lopun ajan ahdistuksissa käydään siis kamppailua ihmisten sieluista; Saatana tahtoo saada valitutkin pois Jumalan armon piiristä. Hän kaipaa itselleen seuraavaa helvettiä ja toivoo, että taivas jäisi tyhjäksi. Siksi taistelu tulee aina vain kovenemaan, kun Herran päivä lähestyy.

Raamatussa meille kerrotaan lopun ajan ahdingoista niin selvästi, etteivät ne jää meiltä piiloon. Jeesus puhuu siitä esim. Matt. 24:21-22: “Ahdinko on oleva niin suuri, ettei sellaista ole ollut maailman alusta tähän päivään asti, eikä tule koskaan olemaan. Jos sitä aikaa ei lyhennettäisi, yksikään ihminen ei säästyisi. Mutta valittujen tähden se aika lyhennetään”.

Kristityt ovat siis mukana ahdingon keskellä. Heitä ei suinkaan temmata maailmasta ennen ahdistusta tai sen keskeltä, kuten jotkut menestysteologit väittävät. Kristuksen paluu ja uskovien ylöstempaaminen tapahtuvat Raamatun mukaan yhtäaikaisesti suuren ahdingon jälkeen (esim. Matt. 24:29-31 ja 1. Tess. 4:16-17). Uskovien tähden tuo ahdistuksen aika kuitenkin lyhennetään, jottei koko ihmiskunta tuhoutuisi.

Me olemme siis kulkemassa kohti valtavaa seulomista. Enää ei voi olla ottamatta kantaa, pysytellä sivussa ja välinpitämättöminä. Nyt ratkeaa, ketkä seuraavat ristilippua, ketkä saatanan viirejä. Viimeistään lopun ajan ahdingoissa selviää, ketkä ovat todellisia Kristuksen seuraajia ja

ketkä vain ulkoisesti kristittyjä. Kristuksen seuraaminen tulee olemaan niin kallista, ettei siihen ryhdy kukaan hyödyn tai kunnian tavoittelija.

Ilmestyskirjassa puhutaan myös portosta (esim. Ilm. 17), jonka monet ovat tulkinneet luopiokirkoksi, joka menettää sille annetun uskon sisällön. Se huoraa maailman kanssa ja synnyttää vain äpäriä, ei todellisia Jumalan lapsia. Luopiokirkolle on maallisen yhteiskunnan ja vallanpitäjien suosio tärkeämpää kuin ihmisten pelastus ja uskovien hoitaminen. Se kiillottaa julkisuuskuvansa, palkkaa imagokonsultteja, luottaa vaurauteensa ja omaisuuteensa - mutta on silkkoa sisältä.

Toisaalta taas puhutaan vaimosta tai naisesta ja hänen lapsistaan, siis Raamattuun pitäytyivistä kristityistä: “Lohikäärmeen raivo yltyi ja se lähti sotimaan naisen muita lapsia (kuin Jeesusta) vastaan, niitä, jotka ovat uskollisia Jumalan käskyille ja Jeesuksen todistukselle” (Ilm. 12:17).

Lohikäärme, saatana on heitetty alas taivaasta ja se tietää, että sen aika on lyhyt. Golgatalla se kärsi jo ratkaisevan tappion, mutta yhä edelleen se yrittää uskotella ihmisille olevansa maailman hallitsija. Saatanan erityinen raivo kohdistuu uskoviin. Se koettaa eksyttää koko ihmiskunnan ja on raivoissaan, kun jotkut astelevatkin Kristus-tietä kohti taivasta.

Meidän iloksemme kuitenkin kerrotaan tässä yhteydessä ikään kuin lopusta käsin katsellen menneisyyttä, joka meillä on vielä edessämme: “He voittivat hänet (saatanan), Karitsan veri ja heidän todistuksensa toivat heille voiton. He eivät säästäneet henkeään vaan olivat valmiit kuolemaankin” (Ilm. 12:11).

Luota Jumalan sanaan

Meidän voittomme perimmäinen syy on siis Karitsan veri, Jeesuksen maahan vuotanut veri. Se voittaa saatanan ja maailman kovimmatkin hyökkäykset. Sitä verta me saamme nauttia taistelun keskellä ehtoollis-pöydässä ja anteeksiantamuksen sanassa. “Heidän todistuksensa”, siis apostolinen evankeliumin julistus tuo meille voiton. Evankeliumi välittää meille voiton hedelmät, autuuden, pelastuksen, armon, sovituksen, taivaspaikan.

Tunnen ja tiedän, että antikristillinen henki vaikuttaa päivä päivältä voimakkaammin myös Suomessa. Me näemme sen hengen hedelmää

jatkuvasti enemmän ympärillämme. Jumalan sana poljetaan lokaan, sekä laki että evankeliumi. Kaikki järjestys, ennen muuta luomisjärjestys, halutaan tuhota ja raunioittaa. Väkivalta rehoittaa, lasten ja nuorten ongelmat lisääntyvät huolestuttavaa vauhtia, itsekkyyks ja ahneus ovat hyväksytyjä toimintatapoja. Kaikki totuudet tahdotaan tehdä suhteellisiksi. Ihmisistä tehdään orjia vakuuttamalla, että heistä muka tulee vapaita, kun suostuvat monenlaiseen orjuuteen.

Tätä vapautta ehkä kaikkein eniten korostanut filosofi *Jean-Paul Sartre* käytti päivittäin valtavan määrän alkoholia, tupakkaa, amfetamiinia, rauhoittavia lääkkeitä ja piristäviä lääkkeitä. Hänellä oli holtiton sukupuolielämä, hän laiminlöi puhtauden ja siisteyden, yöunet ja säännöllisen elämänrytmin. Kaiken tämän hän teki vapauden nimissä, eikä huomannut omaa orjuutta. Silti hän julisti, että ihminen on vapaa vasta silloin, kun hänellä ei ole Jumalaa.

Uskovien ahdistus lisääntyy. Siitä olen kuullut eri puolilta maata satoja kertomuksia. Tavalla tai toisella meidät halutaan ajaa nurkkaan, joko kääntymään pois hullusta uskostamme tai sitten olemaan ainakin hiljaa ja eristyksissä. Vaakalaudalla ei enää ole vain kristillinen etiikka vaan nyt käydään kamppailua jo uskonopin keskeisimmistä kysymyksistä: sovitustyöstä, ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta elämästä. Raamattuun pitäytyvät uskovat on pian Suomessakin työnnetty nurkkaan, vaiennettu hiljaisiksi ja tuomittu unohtukseen. Uusi humanistinen psykousko ja monet muut kristinuskon vääristymät valtaavat kentän.

Kaiken ahdingon keskellä uskova tarrautuu Jumalan sanaan kuin hukkuva oljenkorteen. Siinä sanassa on turva, siinä on pelastus, se tuo Kristuksen läsnäolevaksi. Vihollisen silmien edessä uskovat kokoontuvat Herran pöytään. Rohkeasti he todistavat Vapahtajastaan, vaikka saavat osakseen pilkkaa ja herjausta. “Edessään olevan ilon tähden” he “häpeästä välittämättä” kestävät “ristillä kärsimykset”, sillä he ovat pian “Jumalan valtaistuimen oikealla puolella” (Hepr. 12:2).

“Yö pitkä lie ja taistelu on raskas vaan aamutähti loistaa rohkaisten. Siis sanaan luota ahdistusten tiellä, tie kulkee kohti päivää Kristuksen” (V. 165).

“Olemme oppineet toistuvasti tunnustamaan - minä uskon pyhän yhteisen seurakunnan. Vaikka seurakunta on maailmassa uskon asia, se ei silti ole näkymätön. Risti on Kristuksen omien ja pyhän seurakunnan näkyvä merkki. Risti ei ole mikä tahansa vaiva tai vastoinkäyminen. Se on osallisuutta Kristuksen kärsimyksiin. Silti risti on voiton merkki. Valkealan kirkkoherra **Petri Hiltunen** kuvaa ansiokkaasti kirjoituksessaan ristin merkitystä. On laajalti tunnettu, että kirjoittajalla on harvinaisen elävä tuntuma aiheeseensa.” Kirkkoherra **Pauli Huhtinen**

Artikkelin kirjoittaja kirkkoherra **Petri Hiltunen** tunnetaan aktiivisena kirkollisena kannaottajana, tunnustustaistelijana ja raamatullisen uskon opettajana.

Tämä vihko jatkaa Suomen Luther-säätiön **Aamutähti**-sarjaa, joka keskittyy uskonelämän peruskysymyksiin. Sarjan toimittajina ovat rovasti, teol.lis. **Simo Kiviranta** ja pastori Juhana **Pohjola**.

Suomen Luther-säätiö
Aamutähti
Nro 25.
ISBN 952-5409-17-1